

Preek over 1 Petrus 3,15 (Zendingszondag): Verantwoord leven en spreken

Voorzang: Opwekking 454 (Zegen, aanbidding...)

Votum en Groet

Zingen: Gezang 313, 1. 4. 5 en 7

Gebed om ontferming

Zingen: Psalm 100

Kinderpraatje

Zingen: Kinderlied 55 (Vertel het aan de mensen...)

Gebed voor de opening van het Woord

Schriftlezingen: 2 Koningen 7,3-9 en 1 Petrus 3,13-17

Introductie op het thema

Zingen: Gezang 75, 1. 2 en 4 (Zingende Gezegend, mel. Gez. 169)

Verkondiging van 1 Petrus 3,15: Verantwoord leven en spreken.

Zingen: Zendinglied

Jaap Noordzij vertelt iets over de Alpha-cursus

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Gezang 474, 1 en 3

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Evangelisatie...

Er zijn christenen – die krijgen op één of andere manier de kriebels van dat woord.

Ze voelen zich er ongemakkelijk bij.

Ze hebben het gevoel dat er iets van hen gevraagd wordt waar ze niet goed in zijn.

Maar dat toch eigenlijk wel zou moeten.

Alleen, hoe doe je dat dan?

Evangelisatie...

1

Misschien denkt u wel: Is dat niet waar Billy Graham zo goed in was?

2

En Nicky Gumbel – de man achter de Alpha-cursus?

Of die lui die met een team van Dabar de campings op gaan?

Dat soort mensen, die er echt op uit gaan.

Die altijd een antwoord paraat hebben op moeilijke vragen.

De écht goede christenen.

Nou, zo eentje ben ik niet, hoor!

Ik ben niet zo'n getuigenisfreak.

Langs de deuren gaan?

Of 's zaterdags op de markt mensen aanklappen: *Geloof u ook in Jezus?*

O nee, mij niet gezien.

Ik krijg gewoon de kriebels als ik daaraan denk.

3

Maar Jezus gaf zijn opdracht om van Hem te getuigen aan alle leerlingen.

Hij zei: *Ga op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen.*

Hij zei niet: *Petrus en Johannes en Jakobus zijn er goed in.*

Maar Thomas is meer een binnenvetter.

Die hoeft niet.

Nee, die opdracht was voor hen allemaal.

Niemand uitgezonderd.

Ook niemand van ons.

Maar lieve mensen, evangelisatie is niet op vreemde mensen afgaan.

Hen vertellen over Jezus.

En hen dan onmiddellijk mee de kerk in nemen.

Nee, zo werkt dat zelden of nooit.

Ik las over een onderzoek in Engeland.

4

Daaruit bleek dat iemand er gemiddeld vijf jaar over doet om christen te worden.

5

En dat zo iemand dan zo'n dertig keer het evangelie gehoord moet hebben.

Wie weet bent u of ben jij wel nr. 21 die er met hem of haar over praat.

Maar ook grote kans dat je nummer 1 of 2 bent, die er over begint.

En als we alle mensen in onze omgeving nou eens plaatsen op een schaal van 1 – 10. **6**
Iemand bij 1 is dan een persoon, die een vreselijke hekel heeft aan christenen.
Die spuugt op alles wat met God en met geloof te maken heeft.
En iemand bij 10 is een persoon, die zich met hart en ziel aan Christus overgeeft.
Dan is evangeliseren iemand ontmoeten, die zich ergens op deze schaal bevindt.
En proberen hem een beetje dichter richting de 10 te krijgen.
Bij punt 1 of 2 probeer je te laten zien, dat christenen nog zo slecht niet zijn.
En bij punt 6 of 7 kun je iemand uitnodigen voor een Alpha-cursus.

Begrijpt u?

Evangeliseren, getuigen van Christus is een proces.
Het is niet iemand in één keer omdraaien van een atheïst tot een christen,
die twee keer per zondag naar de kerk gaat,
een Bijbelkring bezoekt
en een enthousiast lid van de liturgiecommissie wordt.
Het is een proces.
Wie weet spoor je iemand aan van 2 naar 3 te komen.
En een ander helpt hem misschien van 3 naar 5.
En weer een ander geeft het laatste zetje van 9 naar 10.
Evangeliseren is een proces.
En God overziet die hele lijn.
Hij houdt het in de hand.
Hij weet hoe iemand opschuift op die schaal van 1 tot 10.
En Hij weet hoe Hij ons het best gebruiken kan op al die plekken.

De vraag is: wilt u en wil jij je door God laten gebruiken?
Jij hoeft je echt niet druk te maken over het resultaat.
Het gaat er niet om, dat jij in je eentje mensen van 1 naar 10 laat schuiven.
Maar wil je je steentje bijdragen aan dat hele proces – op welke plek dat dan ook is? **7**

Nu, daarvoor is het belangrijk dat je dit woord van Petrus ter harte neemt.
Dat je steeds bereid bent om je te verantwoorden.
Te verantwoorden als iemand vraagt waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is.

Ja, dat is dan natuurlijk wel een voorwaarde.
Dat er hoop in je leeft.
Of liever – dat Christus in uw hart leeft en regeert als je Heer.
Daar begint het mee.
Dat je iemand bent die Christus erkent als Heer.
Dat je Christus de touwtjes van je leven in handen hebt gegeven.
Dat Hij het in alle dingen van je leven over je te zeggen heeft gekregen.
Anders valt er niets te getuigen.
Dan valt er niets te verantwoorden.

Voorwaarde voor een goed getuigend gesprek is dat je zelf Christus kent en erkent.
En dat je enthousiast over Hem bent. **8**
En over de Bijbel als het beste boek dat over Hem vertelt.
Want dan wil je wel praten – toch?
Zo gaat dat toch?

Als je een geweldige film hebt gezien...
Of je hebt een heerlijk recept uitgeprobeerd...
Of je hebt een fantastische site op internet ontdekt...
...dan praat je daar toch over?
Zo iets houd je toch niet voor je zelf?
Dat deel je met vrienden.

Wanneer hebt u voor het laatst een vriend verteld over een geweldige kerkdienst?

Of over een indrukwekkende happening met christenen?
Een EO-jongerendag of familiedag?
Het Flevofestival?
Of dat een gebed van u verhoord is?
Of over een moment dat je je intens bewust was van Gods aanwezigheid?
Van zijn liefde en zijn vergeving?

9

Ik las het verhaal van twee mannen – Tom en Frits.
Elke zaterdag gingen ze samen tennissen.
Dat deden ze al jaren.
Daarna wat drinken in de kantine.
Dan praatten ze over alles met elkaar.
Over hun gezinnen en hun werk.
Over wat er op het journaal was en over sport.
Over van alles en nog wat.

Toen werd Frits ernstig ziek.
De dokters konden niets meer voor hem doen.
Tom kwam bij Frits op bezoek.
En hij probeerde hem iets uit te leggen over het christelijk geloof.
Hoe belangrijk het was om Christus te leren kennen voordat hij stierf.
Weet u hoe Frits reageerde?
Het is goed, Tom!
Doe geen moeite.
Als het echt belangrijk was had je me er al veel eerder over verteld.

Au!
Dat was de spijker op z'n kop!

Hoe belangrijk is uw geloof voor u?
Hoe belangrijk is Christus voor jou?
Belangrijker dan die film, dat recept, die leuke site?

Mensen zeggen wel eens, dat ze zouden geloven als ze God zouden zien.
Maar Jezus is tweeduizend jaar geleden teruggekeerd naar de hemel.
Ze krijgen God niet te zien.
En meestal ook niet iemand als Moeder Teresa, of Majoor Boshardt, of Billy Graham.
Maar ze ontmoeten wel u en jou en mij.
Mensen die Christus hebben uitgenodigd om te komen wonen in hun hart.
Die de Geest van God ontvangen hebben.
Dat is de manier waarop ze van God kunnen horen en Hem kunnen zien.

Wees dan steeds bereid u te verantwoorden.
Opvallend vind ik aan dit woord van Petrus, dat het gaat om ons reageren op anderen.
Het initiatief om te getuigen ligt vaak niet eens bij ons, maar bij anderen.
Het hoeft niet eens bij ons te beginnen.
Tenminste, niet dat wij beginnen iets te zéggen.
Maar als het goed is zal het anderen opvallen dat je christen bent.
Door je gedrag, je houding, je opstelling in allerlei zaken.

De christenen aan wie Petrus zijn brief schrijft vielen in elk geval wel op.
Toen zij tot geloof kwamen gingen ze zich anders gedragen.
Hun keus voor Christus betekende een radicale verandering in hun leven.
Ze gingen zich vreemd voelen in een omgeving waarin ze zich daarvoor thuis voelden.
Ze deden niet langer mee met dingen waar ze eerder geen moeite mee hadden.
Ze raakten zelfs vrienden kwijt, omdat die hen niet meer begrepen.
Niet accepteerden dat ze niet langer meededen met feesten en zo.
Daar werden ze op aangesproken.

Zeg, waarom ga jij niet meer mee naar de tempel?

*Waarom doe je niet meer mee als we eens een avondje lekker beesten met elkaar?
Vroeger zag je daar geen been in.
Waarom ben je nu ineens zo vroom?*

*Of de ene slaaf zei tegen de ander: Man, wat is er met jou gebeurd?
Sjonge, wat doe je opeens je best om het onze meester naar de zin te maken.
En hij waardeert het niet eens – dat stuk sjacherijn!
Nou, ik heb je wel anders meegemaakt – dat je continu de kantjes er af liep.
Uitslover!*

Ja, het was aan de eerste christenen te merken dat ze anders waren.
En dat riep vragen op.
Ze werden ter verantwoording geroepen.

Zo kan dat nog steeds gaan.
Dat anderen jou aanspreken op je gedrag, je keuzes.
Als je verkering hebt en je wacht met seks tot je getrouwd bent.
Of als je collega's je morgen vragen: *Wat heb jij het weekend gedaan?*
En je zegt: *Ik ben naar de kerk geweest.*
En 's avonds heb ik nog een goed gesprek gehad op de Bijbelkring.
Of wanneer je niet meedoet met kankeren op de leraar of je chef.
Als je laat merken dat je bij verdriet en tegenslag steun vindt bij God.
Of dat je bij alle ellende in de wereld getuigt van de toekomst waar je op rekt.

Hoe is dat bij u – bij jou?
Ben je in zulke dingen anders dan anderen?
En word je daar op aangesproken?
Of schermen we ons gelovig zijn voor anderen af?
Willen we niet teveel opvallen – zoals die christenen uit het filmpje?
Hebben we ons christen zijn ergens geparkeerd aan de rand van ons leven?
Om niemand last te bezorgen.
En er zelf ook geen last mee te krijgen.

Maar ons geloof heeft toch te maken met enorm belangrijke dingen?
Belangrijk – niet alleen voor ons zelf, maar voor iedereen!
Ik denk aan dat verhaal van die melaatsen buiten de muren van Samaria.
Net als de inwoners van Samaria zijn ze op sterven na dood.
Op een gegeven moment besluiten ze naar het legerkamp van de vijand te gaan.
Of ze nu dood gaan van de honger of door het zwaard – dat maakt ook geen verschil.
En dan komen ze in het legerkamp van de vijand...
...en dan is de vijand gevlucht!
Alle tenten leeg.
En voedsel in overvloed!
Ze doen zich te goed aan eten en drinken.
Pikken goud en zilver, kleren en dekens.
Sjonge, wat een buitenkans!

Maar opeens komen ze tot bezinning!
Dit kunnen ze niet maken!
Ze hebben goed nieuws te vertellen aan de inwoners van Samaria.
Hoe kunnen ze dat voor zich houden!
En snel rennen ze terug naar de stad om het blijde nieuws uit te bazuinen.

Hoe kun je weet hebben van het mooiste dat je je denken kunt – en je stil houden?
Er nooit over praten met mensen met wie je dagelijks optrekt?
Vrienden, collega's, goede burens, mensen met wie je sport of vakantie viert?

Wees steeds bereid om je te verantwoorden, zegt Petrus.
Het woord dat hij gebruikt betekent dat je onmiddellijk op afroep klaar staat.
Dat je min of meer in de startblokken staat om actief te worden.

Je zit er gewoon op te wachten om het nieuws kwijt te kunnen.
Zo van: *Ik dacht dat je het nooit zou vragen!*
Fijn dat je me de kans geeft om je voor te stellen aan mijn beste vriend!

Als dat bij ons niet zo werkt, wat is er dan aan de hand?
Het kan zijn, omdat het niet bij ons leeft.
Omdat we zelf niet doordrongen zijn van het belang van ons geloof.
Nee, dan wordt het natuurlijk niks met evangeliseren.
Dan hangen we zelf nog ergens tussen de 1 en de 10. **10**
Dan hebben we zelf iemand nodig die ons verder helpt.

Het kan ook zijn, dat we onzeker zijn.
Dat mensen ons achterlijk zullen vinden met ons geloof.
Dat ze ons uit zullen lachen.
Of dat ze met argumenten komen, waar we niet tegenop kunnen.
Dat je met de mond vol tanden staat. **11**

Petrus zegt: *Wees steeds bereid om u te verantwoorden...*
Dat betekent ook: *Wees vóórbereid...*
Je moet er klaar voor zijn.
Misschien heb je dan training nodig.
Daarom is het ook zo belangrijk om naar de kerk te komen.
En dan de preek niet maar over je heen te laten komen.
Maar het in je op te nemen.
Misschien gewoon maar aantekeningen maken van wat je gebruiken kunt.
Voor in een gesprek met anderen.
Net als die melaatsen bij Samaria deden.
Niet alleen om je eigen maag denken, maar ook om die van anderen.

Daarvoor kunnen ook Bijbelkringen belangrijk zijn.
Om elkaar te helpen in het verantwoorden van wat je gelooft.
Juist ook met het oog op mensen die Christus nog niet kennen.
Dat je dat ook met elkaar deelt.
Zo van: *Laatst was ik in gesprek met een collega en die begon over Geert Wilders.*
Dat ze inderdaad de Koran zouden moeten verbieden.
En dan meteen ook maar de Bijbel.
Want dat is ook zo'n boek dat haat zaait.
Met al die verhalen over uitroeien van heidenen en zo.
Wat zouden jullie gezegd hebben?

Zo helpen we elkaar om verantwoording af te leggen van ons geloof.
Dan erkennen we Christus werkelijk als Heer.
En eren we Hem met heel ons hart.

En misschien wel het allerbelangrijkste is dat we bidden.
Heer, vervul mijn hart!
Geef mij liefde voor U en liefde voor de mensen die ik ontmoet, met wie ik omga.
Help mij om de goede woorden te vinden om hen te laten zien wie U bent.
Wat ook zij aan U kunnen hebben?
Hoe U ook de Heer van hun leven wilt zijn.

Want dat is toch wat we willen? **12**
Ons verhaal over Jezus kwijt kunnen?
Dat Jezus ook Heer is in het hart van onze vrienden, onze collega's, onze burens?
Dat is toch wat we willen?
Dat is toch het rijkste wat een mens kan overkomen?
Dat hij of zij Christus heeft leren kennen?
Dat maakt toch het grootste verschil voor een mens?
Vandaag – en tot in eeuwigheid?

Ja. laten we aanhoudend bidden dat de Heer ons leven stempelt.
Dat het anderen opvalt dat we anders zijn.
Dat het hen uitnodigt om ons te vragen wat het geheim van ons leven is.
En dat we de woorden beschikbaar hebben om te getuigen van onze Heer.
Die ook de Heer wil zijn van onze vrienden en collega's.
En van allen die ons pad kruisen. AMEN.
07-10-2007